

Llàgrima

Jo no hauria d'existir... però existeixo. Ell es va proposar que no aparegués ni jo ni cap altra com jo.

Però en va aparèixer una. Només una. Jo.

Sóc molt conscient del moment en que vaig néixer, i per què ho vaig fer. Ja fa anys. Era la tercera setmana d'un setembre tòrrid, amb prou feines apaivagat per ventiladors i cucurutxos de gelat. Ell estava a casa, devorant un antic àlbum de fotografies vestides d'esmòquing, en blanc i negre. Era l'infant que, amb tres anyets a tot estirar, somreia en gairebé totes elles, al costat de la seva mare. Eren imatges tan antigues que no recordava haver compartit tots aquells moments amb ella.

No la recordava acariciant-lo amb la veu el dia del seu bateig; ni donant-li el biberó; ni veient-lo allargant el braç, estirat bocaterrosa sobre el llit, amb el culet a l'aire, intentant arribar a una pilota que tenia al davant; ni passejant-lo en cotxet, ufanosa, pels carrers del poble que el va veure créixer; ni animant-lo a bufar l'espelma del seu primer aniversari; ni empenyent-li el gronxador; ni mirant com ell intentava pujar a aquell cavallet de fusta; ni donant tots dos la benvinguda a les onades que arribaven a la platja.

No recordar-ho el va amarar de tristor.

Era vint-i-un de setembre, l'aniversari de la seva mare. Aniria a felicitar-la.

Va pensar que potser encara estava a temps d'omplir aquell buit, així que se'n va endur el seu àlbum. Amb un nus a l'estómac i un altre a l'ànima, li va preguntar a ella si recordava aquelles fotografies. Li va respondre amb un d'aquells somriures que només poden sortir d'una mare. Sí, les recordava. Encara les recordava.

Va prendre seient al seu costat, lamentant ser un adult i no poder seure a la seva falda. L'escoltà amb devoció mentre ella donava vida a cadascuna d'aquelles instantànies;

mentre el convertia a ell, de nou, en un infant: el sabor d'aquell biberó entre els seus braços, la trompada al caure del cavallet de fusta, el vertigen estimulants del gronxador, els pocs segons que va romandre encesa aquella espelma solitària sobre el pastís del seu primer aniversari,...

Va acomiadar-se de la seva mare amb una abraçada xopa d'ell mateix, i tornà a casa.

Aquella nit els fotogrames del vell àlbum encara semblaven els d'abans, però no ho eren.

Tenien vida. Ella els havia donat vida. I a ell també.

Sabia, des de feia poques setmanes, que ella aniria oblidant qui era, qui havia estat. Fins i tot arribarien a ser cruelment extirpats de la seva ment moments que haurien de ser perennes, com els d'aquell àlbum. El rosegava per dins pensar que ara era ell qui hauria de protegir, atresorar, mimar, tots aquells records.

S'ofegava albirant el futur. Necessitava glopades d'aire fresc i va sortir al jardí. Començava a plovisquejar. S'imaginà que aquelles gotes fines, subtils, li demanaven permís per acaronar-lo, en cos i ànima. Ell els hi va concedir. Va estirar els braços sota la pluja, desvalgut, impotent, implorant un miracle impossible a un déu en el que no creia.

Va ser el meu instant. Vaig néixer just quan aquella pregària al no-res omplia del tot la seva ment. Intentà reprimir-se, i gairebé ho va aconseguir. No s'adonà que, infiltrada entre la processó d'esquitxos de pluja que lliscaven pel seu rostre, havia nascut una gota prenyada de records. De memòria. De vida.

Era una gota salada.

Una llàgrima.

Jo.

Acabava d'arribar a aquest món i ja sabia que era una llàgrima especial. I no només per aquell instant màgic, gairebé místic, que em va parir, sinó també perquè quan vaig caure

sobre l'herba no em vaig dissoldre com la resta de gotes que l'estaven regant. Vaig seguir essent jo, la seva llàgrima, sencera. Havia parat de ploure i des de la meva posició, arran de gespa, el vaig veure entrar de nou a casa. No sé com, però vaig saber que tardaria a tornar-lo a veure.

Sortí el sol, un sol radiant que s'entestava a no deixar enrere l'estiu; pujà la temperatura; em vaig evaporar. Continuava essent especial, i ho vaig fer sencera, amb tot el meu equipatge al damunt. El núvol que em transportava anava a dictat del vent, però vaig demanar-li que m'obeís a mi. Ho aconseguí.

Tenia molt clar quin havia de ser el meu viatge. Un recorregut que no era per l'espai, sinó una hibernació en el temps, resistint una darrere l'altra les condensacions en altura, amagada en un mar de cotó-fluix. Veia el meu núvol convertir-se en pluja una i altra vegada, pintant de verd prats i boscos, però jo seguia aquí. Tots els meus records seguien aquí, esperant el seu instant.

I l'instant arriba. Anys després.

La veig des del meu núvol. La veig mirant cap amunt, cap a mi. Està asseguda en un banc, al costat d'un fill a qui ja no coneix. Però jo sí que el conec, perquè el seu fill és el meu pare. Jo sóc la seva llàgrima indissoluble. Ell mira també cap al meu núvol. Suposo que pensa que vol ploure, i té raó. Però no s'imagina, no en té ni idea, que és sobretot una part molt petita d'aquell núvol la que vol ploure, la que ho desitja de tot cor.

Una part minúscula.

Jo.

Ara sí que em condenso. Tot el meu llegat es fa líquid i, acompanyada de gotes de pluja que són només això, gotes de pluja, deixo enrere la que ha estat la meva llar durant gairebé tota la meva vida.

Ella reposa la seva mirada perduda sobre el seu fill perdut. El veu com a un estrany, potser ni tan sols el veu. Cauen els primeres esquitxos. Humitegen els seus cabells. Llisquen per les seves galtes. De sobte, un petit regust salat arriba als seus llavis.

És l'instant del miracle d'una llàgrima.

El meu instant.

És l'instant en el que triomfa aquella màgia invencible contra la que cap maleït *típlex* de memòria pot fer-hi res.

És l'instant en que els sentits, tots ells, es veuen desbordats amb els moments d'un antic àlbum de fotografies. Amb les seves rialles, els seus aromes i sabors, el seu gronxador incansable, les seves onades compartides, el seu cavallet de fusta, el seu amor a cau d'orella,...

És l'instant en que aquella mirada deixa d'estar perduda, i s'omple de llum al retrobar el seu fill, que continua assegut al seu costat.

És l'instant, colpidor i fugisser alhora, en que ella recupera el seu somriure de mare.

Josep Fàbregas Ezquerra